

El cunyat de Cañete. I el Torrente de Segura

Pep Garcia

PROMOTOR I GESTOR CULTURAL
▶ pep@lageneralisl.com
▶ @peplageneral

Cunyat. Ja se sap que els cunyats són perillosos. Des de molts punts de vista. Aquesta setmana hem conegut el cunyat de l'exministre Cañete. Un plaer. Dir que ja no tens negocis en el petroli i que de cop i volta no sàpigues respondre què hi fa el teu cunyat, dins els negocis del petroli, és un mal tràngol. Perquè tot queda a casa. Ho escric mentre l'exministre -el masclista, recorden?- passa un mal cap de setmana intentant pensar com explicar el què del cunyat. Quan demanem transparència i mans netes en política també ens referim això. Als cunyats. Quedariem parats de quants cunyats hi ha en l'entramat del món de la política. I és que el cunyat té una virtut que el fa molt útil: no hi tens relació consanguïnia i no porta cap dels teus cognoms. Un cunyat és un desconegut qualsevol amb el qual, si vols, pots fer veure que no t'uneix cap relació. Ni d'amistat. Ni de negocis. Encara que els diumenges vingui a casa a dinar. O tu vagis a la seva.

«Un cunyat és un desconegut qualsevol amb el qual no t'uneix cap relació. Ni d'amistat. Ni de negocis. Els cunyats haurien de poder ser de lloguer»

Un cunyat no cal que et caigui bé per ser-te útil. Encara més, millor si no et cau gaire bé. Arribats el cas, si li agafes afecte, se't pot fer més difícil deixar-lo a l'estacada o amb un merder als dits. Els cunyats haurien de poder ser de lloguer. A un cunyat li pots dir «campeón», que t'ho aguantarà tot. Per la pasta. Francament, espero que això del cunyat prosperi i el Cañete es quedi sense càrrec a Europa. Petroli? Això sí que és estar untat. Ara bé, jo, ho tinc clar. Jo, a Europa, hi no menaria directament... el cunyat. Torrente. Estic preocupat, però molt preocupat. Fa dies que em balla pel cap la idea d'anar a veure *Torrente 5*. Doctora, és greu? Digui-m'ho sense por. El cert és que sí, que aquest articulista està a punt d'anar a veure sencera una pel·lícula del Torrente, de San-

tiago Segura. No n'he vist mai cap. Necessito riure i mirar-me aquesta Espanya que, francament, últimament també ens fa riure bastant. Aquesta és una teoria. L'altra és que, tenint en compte que ahir en vaig complir 50... que tingui ganes d'anar a veure el fatxa del Torrente, té alguna cosa a veure amb mi i la meva ja avançada edat? He rebaixat, de cop, expectatives? Això va a més? Té remei? A partir d'ara... Em tornaré fan de José Luis Moreno? M'agradarà Lina Morgan? Em deliraré per fer un cafè amb la Núria Feliu? M'afaitaré amb *La Santa Espina*? Em voldré tirar en parapent? Pensaré abans d'enraonar? Llegiré abans d'escriure? Estic amoïnada, no m'ho esperava. A veure si ningú m'ha avisat i a partir, just, d'avui començo a fer coses estranyes, pròpies dels 50. I més enllà. Tinc amics que ja els tenen, els 50, però... m'han amagat coses? Sospito que això no pinta bé. Tant se val, arribats fins aquí, que sigui el que Déu vulgui. Aniré a veure Torrente. Potser, amb una mica de sort, em tornaré com ell. Tremoleu.

DESCANSOS

El peix al cove lligat i el concert s'ha acabat

Joan Barbé

GUIONISTA I AUTOR
▶ TWITTER: @Joan_Barbe

D'aquí a pocs dies Manresa serà la capital de la cultura mediterrània, la música i els espectacles ens sortiran per les orelles, però ni una flor fa estiu, ni una fira fa ciutat. Després de l'esclat d'actuants i visitants tornarem a una notable sequera de propostes culturals, amb un sector institucional mancat tant d'iniciatives com de recursos -perquè més enllà de la gastada carta del Kursaal també hi ha vida- i un sector privat que ensopega amb massa dificultats. Els darrers anys hem anat perdent pistonada en la dinamització, producció, programació i exhibició, sobretot en el terreny musical, i per si el panorama no fos prou decebedor, encara hi ha qui sembla que s'hagi begut l'enteniment, el whisky i al final l'aigua de la peixera. Aquesta Fira Mediterrània trobarà a faltar un escenari que en els darrers cinc anys ha acollit més de tres-cents concerts i un grapat d'actes, fent costat a la música de

casa i les propostes alternatives; La Peixera ha abaixat la persiana amb una trajectòria per aplaudir, per culpa de l'empresa d'hoteleria que té al damunt, en el mateix edifici catalogat del carrer Codinella, al mig d'un Barri Antic mancat de suports i sobrat d'impediments. Sembla que els propietaris dels serveis d'allotjament amb qui van acordar uns tractes per fer viable l'existència del cafè-teatre, ara necessiten més espai, que han obtingut ofegant i sacrificant l'espai cultural. M'agrada el plantejament d'una gent que vol ampliar per rebre més visitants, a costa de donar pel sac un dels projectes atractius per atraure'ls, dinamitzant l'entorn. La del peix al cove no és una bona política, perquè quan l'has agafat i te l'has cruspit, et queda una peixera buida i sense cap sentit. El dos mil divuit volem ser capital de la cultura catalana, el dos mil vint-i-dos ciutat mundial de la moguda ignasiana, però si entremig

no hi posem empenta, compromís i col·laboració ciutadana -qui diu això, diu una aposta empresarial privada-, per transformar, a més del panorama urbà, el social i cultural deixant de pensar que és l'administració qui ho ha de solucionar, l'únic que serem és capital de la mediocritat acomodada i casolana. La gent no vindrà, marxarà, i no per les rates com en *El retaule del flautista*, que les associacions de veïns diuen que de moment és l'única població que creix, sinó perquè, com explica l'obra de Jordi Teixidor: la casa de la vila només posa pedaços, els comerciants volen diners avui sense invertir en solucions per demà i al poble li toca pagar per la incompetència dels uns i la gasiveria dels altres, fins que ja no queda cap més recurs que el de marxar. Però què hi farem, ja se sap que aquesta ciutat contagia un caràcter marcadament mediterrani, com el de l'estrella dels anuncis de l'estiu no... més aviat com el dels *estrellats*.

VA, QUE DEMÀ JA ÉS DILLUNS

Galdric Sala
▶ galdrics.blogspot.com

